

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der har vist sympati for intentionerne bag forslaget som de sidste ordførere, men jeg må så til gengæld sige, at jeg ikke er i stand til at takke hverken ministeren eller Socialdemokratiets eller Venstres eller De Konservatives ordførere. Men jeg har da forståelse for, at ministeren har haft en lang dag og måske derfor blev en anelse vrissen i tonelejet her i sidste omgang; det er o.k.

Men lad os så tage diskussionen, for diskussionen er jo den, som fru Charlotte Antonsen – tror jeg det var – så glimrende illustrerede ved at tage det norske eksempel ind. Hun mente så ikke, at Norges situation var et eksempel til efterfølgelse, men jeg vil da egentlig godt stille det spørgsmål: Hvad er det, fru Charlotte Antonsen mener der er så dårligt ved den norske situation? Altså når Norge stemte nej til medlemskab af Unionen, så var det jo i allerhøjeste grad, fordi Norge ønskede at bevare en udenrigspolitisk selvstændighed.

Den norske regering har senere indgået en økonomisk aftale med EU, men på det udenrigspolitiske område har man altså ønsket at bevare selvstændigheden, og det har, som bl.a. hr. Skaarup var inde på, gjort det muligt for Norge at spille en mæglende rolle i Mellemøstensagen, som har gjort god gavn ude i verden.

Og derfor synes jeg da ikke, at den norske situation er nogen mistrøstig situation at lande i. Den er da tværtimod i mange henseender mere gunstig end den, vi står i her i det danske Folketing, hvor det mere og mere bliver EU og hr. FUSP, og hvad det nu hedder, som fører den danske udenrigspolitik. Det har jo så også sammenhæng med, at den danske udenrigspolitik derigennem bliver mere og mere militariseret i takt med, at Unionens udenrigs- og sikkerhedspolitik knyttes til opbygningen af et militærapparat, en udrykningsstyrke, en europahær, som skal være det militære redskab til gennemførelse af Unionens udenrigspolitik.

Det, som bekymrer os mest i den forbindelse, er også den euronationalisme, som skabes i kølvandet på det politiske projekt: flag og mønter osv. – alle disse nationalsymboler, som gør, at man forsøger på at skabe en ny nationalidentitet.

Der er somme tider nogle, der beskylder os unionsmodstandere for at være nationalister, men de virkelige nationalister i vores tid er jo også dem, som ønsker at skabe denne eurona-

tionalisme, som ønsker at kunne sende soldater ud i verden under unionsbanneret på fremmede strande, som ønsker at indføre en fælles mønt, altså som på den måde ønsker at skabe en ny stormagt i verden, som ikke alene er en økonomisk kæmpe, men også er en politisk-militær kæmpe.

Og i takt med, at den udvikling fremskyndes, vil jo Danmarks muligheder for ligesom Norge at kunne gå ind internationalt og føre sin egen politik, f.eks. i forhold til Kina, som det har været nævnt, eller i mæglerroller i forbindelse med de konflikter, der kan være i verden, og hvor der er brug for lande som Danmark og Norge og Canada og Sverige, som har kunnet spille en sådan rolle, jo mindskes tilsvarende, fordi Danmark udenrigspolitisk mere og mere knytter sig til og underordner sig en stormagt, som jo nu engang har de stormagtsinteresser og de økonomiske og strategiske interesser i verden, som gør, at en sådan stormagt jo ikke kan fungere som mægler. Det ligger i sagens natur.

Så derfor vil vi opleve, hvis man ikke vil støtte tanker i den retning, som ligger i Enhedslistens forslag, at Danmarks muligheder for at gøre ligesom Norge i de kommende år vil forsvinde. Det vil ikke ske fra den ene dag til den anden, men det vil ske i takt med, at denne fælles udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitisk opbygges i EU.

Og derfor er det ikke sådan en studiekreds-diskussion, vi har her. Det er en meget konkret og meget alvorlig debat om, hvilken placering Danmark skal have i det internationale samfund i fremtiden: om vi skal låse os selv fast til en bestemt lille, snæver kreds af lande, som smelter sammen i en politisk union, eller om vi i FN, i OSCE, i Europarådet og i bilaterale sammenhænge i mæglersituationer fortsat skal kunne hæve vores røst, hvad enten det handler om at beskytte menneskerettighederne, som i forhold til Kina, eller det handler om situationer, hvor det gælder om at løse og forebygge internationale konflikter.

Derfor er jeg, selv om jeg har forståelse for ministerens lange arbejdsdag, skuffet over, at nogle af ordførerne har valgt at reagere så mavesurt på det her forslag, som i hvert fald er godt ment.

Hermed sluttede forhandlingen, og beslutningsforslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.